

[Sędzia Przewodniczący J. B. 00:09:02.000]

Uzasadnienie. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w Pabianicach, w sprawie z powództwa R. L. przeciwko S. C., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.774 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 lipca 2018 do dnia zapłaty oraz kwotę 2.206 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałej części. Sąd Rejonowy uwzględnił w swojej istocie powództwo, gdzie R. L. domagał się od S. C. zapłaty kwoty 7.774 zł tytułem naprawienia szkody, jaką tenże poniósł wskutek uszkodzenia przez pozwanego firmowego pojazdu, a szkoda miała odpowiadać wyższe ubezpieczenia OC, jaką powód zmuszony był uiścić za pojazdy firmowe po wypadku komunikacyjnym spowodowanym z winy pozwanego. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się strona pozwana. Apelujący zarzucił naruszenie przepi..., przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a to przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w związku z 328 § 2 k.p.c. polegające na dokonaniu dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w zga..., w zakresie ustalenia, że powód nie miał możliwości znalezienia tańszego ubezpieczenia, nie miał innych szkód w okresie ostatnich 12-stu miesięcy, nie miał możliwości zawarcia umowy ubezpieczenia na warunkach wynikających z przedstawionej oferty i że pozwany odpowiada za utratę zniżek. Zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego tj. 415 k.c. w związku z 361 § 1 i 2 oraz 362 k.c. przez we..., błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że pozwany ponosi wobec powoda odpowiedzialność odszkodowawczą ex delicto. I w oparciu o te zarzuty wnoszono o zmianę zaskarżonego wyroku, oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów za II Instancję. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja jest zasadna, aczkolwiek z innych przyczyn, niż podnosi to skarżący. Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom skarżącego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, co do których zastosował w sposób właściwy wskazane przepisy prawa materialnego. W tym zakresie należy no podzielić ca..., w całości stanowisko strony powodowej zaprezentowane w odpowiedzi na pozew. Tak, więc zdaniem Sądu Okręgowego wszelkie zarzuty podniesione pod zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. są błędne. Rozstrzygnięcie to zostało wydane w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny. Natomiast wskazać należy, że w granicach zaskarżenia Sąd Odwoławczy jest uprawniony do merytorycznego rozpoznania sprawy. Oznacza to, że może dokonywać własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo prze..., poprzestając na zebranych w I Instancji materiale dowodowym. Do przyjętych ustaleń faktycznych może zastosować także właściwe przepisy prawa materialnego niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji. I Sąd Odwoławczy nie jest związany przedstawionymi w apelacji zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Sąd Odwoławczy może więc z urzędu stwierdzić naruszenie prawa materialnego, nawet bez zarzutu skarżącego. Jest to praktyka powszechnie obowiązująca i stosowana w orzecznictwie, bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Jak przyjął z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z 24 kwietnia 2007, sygn. I PK 263/06 publikacja OSNP z 2008 r., nr 1314/186, Sąd II Instancji może zbadać zgodność żądania pozwu z zasadami współzycia społecznego, także wówczas, gdy w apelacji nie został podniesiony zarzut w tej kwestii. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd Rejonowy świadczą o istnieniu niewątpliwych podstaw do uznania roszczenia powoda za nadużycie prawa podmiotowego. Działanie lub zaniechanie formalnie zgodne z treścią prawa podmiotowego, lecz sprzeczne z zasadami współzycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa nie jest uważana za wykony..., za wykonywanie prawa i nie podlega ochronie. Takie działanie, czy zaniechanie nazywa się tradycyjnie nadużyciem prawa. Przez zasady współzycia społecznego rozumie się w myśl dominującego w doktrynie poglądu oceny moralne wyrażone w postaci uzasadnionych przez te oceny norm postępowania, regulujących postępowanie jednych osób wobec innych. Za generalną normę moralną uznać należy normę, nakazującą postępować zgodnie z uzasadnionymi oczekiwaniami, zaufaniem partnerów społecznych. Sąd Najwyższy w wyroku z 23 maja 2013 roku sygnatura IV CSK 660/12 stwierdził, że przez zasady współzycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania. Ocena kwestii nadużycia prawa, powinna być dokonana z uwzględnieniem obowiązku uczciwego postępowania. Wskazać należy, że strony łączyła umowa określona jako umowa zlecenia, gdzie pozwany miał wykonywać pracę pracownika biurowego pomocy technicznej z ewidencjonowanym czasem pracy. Umowy tego rodzaju, są obecnie zawierane powszechnie z młodymi ludźmi wchodzącymi na rynek pracy. Nie zawiera się z nimi umów o pracę a umowy zbliżone. Już z tego faktu wynika powinność Sądu, wnikliwszego i bliższej oceny pozycji młodego, słabszego kontrahenta. Niewątpliwie co było niekwestionowane przez strony, do obowiązków pozwanego należało także przewożenie rzeczy samochodem dostawczym powoda. Zdaniem Sądu

Okręgowego powód nadużył swego prawa podmiotowego, poprzez przerzucenie ryzyka prowadzenia działalności gospodarczej na pozwanego. Polegało to de facto na obciążeniu pozwanego ryzykiem poniesienia kosztów, wynikłych ze szkody w pojeździe w tym wyższy stawki ubezpieczeniowej. Wskazać trzeba, że na takie ryzyko strony się nie umawiały. W szczególności brak w tym zakresie jakiegokolwiek wzmianki w umowie z 2 stycznia 2018 roku. Pamiętać należy, że w tej umowie zastrzeżono pod rygorem nieważności formę pisemną dla zmiany lub uzupełnienia. Podnieść należy, że powód prowadząc działalność gospodarczą przy użyciu samochodów, powinien liczyć się z możliwością wyrządzenia szkody również przez swoich kierowców, dlatego też mógł rozszerzyć ubezpieczenie, co przewidywały ogólne warunki umów Towarzystwa gdzie powód miał zawartą umowę. Powód mógł zawrzeć umowę o ochronę zniżek, notabene umowa załączona do sprawy za okres późniejszy, nie zawiera pozycji żeby umowa ochrony zniżek była zawarta, jest to oczywiście decyzja biznesowa powoda. Wówczas jednak szkoda nie powodowałaby wyższy składki i pozew niniejszy byłby zbędny. Jedną szkodą, ponieważ ogólne warunki dopuszczały jedną szkodę. Niewątpliwie powód postępując zgodnie z zasadami uczciwości obowiązujących w stosunkach cywilnoprawnych i lojalności wobec partnera oraz akceptowanych i godnych ochrony reguł rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych, powinien w umowie uprzedzić pozwanego, że w razie spowodowania wypadku drogowego, będzie pozwany obciążony wyższą stawką ubezpieczeniowej. Uprzedzenie to powinno określać przybliżoną kwotę pieniężną, pozwany powinien mieć możliwość oceny, czy jest w stanie podjąć takie ryzyko zwłaszcza przy wynagrodzeniu miesięcznym w kwocie 500 zł. Pozwany mógłby wówczas podjąć też decyzję o ewentualnym dodatkowym ubezpieczeniu OC. Powód nie podjął takich wobec pozwanego działań, co stanowi naruszenie wspomnianych zasad współżycia społecznego. Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu jak i postępowania za II instancję orzeczono na podstawie artykułu 98 § 1 k.p.c., przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Dziękuję.

[KONIEC TEKSTU 00:20:03.002]